

Полководецътъ, безъ да подозира, че Плѣвень е вече заетъ отъ 40 хилядна турска армия, подъ началството на Османъ паша, и че при тия условия неговата дивизия не е достатъчно силна да атакува града, за да изпълни точно дадената му заповѣдь и да укрѣпи частъ по-скоро дѣсното крило на руското разположение отсамъ Дунава, прѣдприема на 8-й юлий едно отчаяно фронтално нападение срѣщу Османъ-паша въ пълна увѣреностъ, че съ незначителни жертви той ще завладѣе града още сжщия день. Но прѣдвиданията на смѣлия руски военачалникъ излизатъ крайно неточни. Благоприятнитѣ за защита околности на Плѣвень, безбройното прѣвъзходство на Османъ-пашовия отрядъ и ненадѣйността на оказанія отпоръ внезапно измѣнятъ на военното щастие. Слѣдъ едно кърваво сражение отъ нѣколко часа на редъ, въ течение на което доблестнитѣ нападатели показватъ чудеса отъ храбростъ и мъжество, като пожертвуватъ около 70 души офицери и около 2000 души войници (убити и ранени), — тѣ получаватъ заповѣдь да отстъпятъ и въ образцовъ редъ се оттеглятъ на позиция въ селата Бръшляница и Българени.

Не дълго слѣдъ тая първа Плѣвенска несполука на помощъ на генералъ Шилдера пристига командирътъ на IX армейски корпусъ генералъ Криденеръ съ главнитѣ сили на своя Никополски отрядъ и съ разрѣшението на главнокомандующия рѣшава да прѣдприеме едно второ нападение срѣщу Плѣвень. За тая цѣль се избра деньтъ 18-й юлий, когато се очакваше пристигането на прѣсни руски военни сили, току-що прѣминали Дунава. И дѣйствително отрядътъ на нападателитѣ се усили значително и къмъ началото на втората Плѣвенска атака генералъ Криденеръ разполагаше вече съ една довольно силна ар-